

Diplomasi İle Ateş Arasında... İnan Siyasi Bir Puan Kaydetti Mi?

Orta Doğu'da zaferler, her zaman atılan füzelerin ya da yok edilen hedeflerin sayısıyla ölçülmez; aksine çoğu zaman düşmanların kararlarını etkileme ve olayların seyrini değiştirme kapasitesiyle ölçülür.

Buradan hareketle şu soru öne çıkmaktadır: İnan diplomasisi, siyasi iradesini dayatmayı ve Washington'u, Yahudi varlığının Lübnan'daki savaşı genişletme yönündeki hamlelerini dizginlemeye zorlamayı başardı mı? Yoksa bu, Trump'ın politikasının peş peşe yaşadığı hayal kırıklıkları ve içine düştüğü bir çıkmaz mıdır ki bu çıkmaz onun, Allahu Teala'nın İslam ümmetine bahşettiği en önemli deniz yollarından biri olan Hürmüz Boğazı'nın bataklığına saplanmasına neden olmuştur?

Mevcut veriler, ABD yönetiminin kendisini karmaşık bir denklem karşısında bulduğuna işaret etmektedir; zira Yahudi varlığının gerginliği tırmandırmaya devam etmesi, Tahran ile müzakere süreçlerini başarısız kılmakla tehdit etmekte ve bu da bölgeyi Washington'un istemediği daha geniş çaplı bir çatışmaya sürükleyebilecektir.

Bu koşullar altında, gerilimi durdurması için Yahudi hükümetine uygulanan ABD baskısının sadece insani veya güvenlik amaçlı bir adım olmadığı, aksine bölgenin geleceği ve ABD'nin bölgedeki çıkarlarıyla ilgili daha geniş siyasi hesapların bir parçası olduğu ortaya çıkmaktadır.

Tahran yönünden olana gelince; siyasi kartlarını ustalıklarla değerlendirmiş ve Lübnan cephesinin istikrarı ile Washington ile diyalogun devam etmesinin arasını bağlamıştır; bu da ona bölgesel sahnede etki etme gücü sağlamıştır. - En azından şimdilik- kendi çıkarlarının ya da müttefiklerinin çıkarlarının göz ardı edilmesinin siyasi ve diplomatik bedellerinin olacağı mesajını iletmede başarılı olmuştur.

Ancak yaşananları, diplomasi için İnan'ın tam bir zaferi olarak nitelendirmek için henüz erken olabilir; çünkü Amerika, İnan'ın çıkarlarını savunmak için harekete geçmemiş; aksine kendi stratejik hesaplarına göre hareket etmiştir; ayrıca Yahudi varlığı da uzun vadeli hedeflerinden vazgeçmiş değildir; aksine sükûneti, uluslararası ve bölgesel koşulların dayattığı taktiksel bir önlem olarak değerlendirmektedir.

Bununla birlikte siyasette ne mutlak zaferler ne de nihai yenilgiler vardır. Bugün söylenebilecek şey, Tahran'ın siyasi çatışma tablosunda önemli bir puan kazanması ve diplomasinin, zekice yönetildiğinde ve sahadaki güç kartlarıyla desteklendiğinde, doğrudan askeri çatışmaların başaramadığını başarabileceğini kanıtlamış olmasıdır.

Geriye şu açık olan soru kalmıştır: Bu puan, güç dengelerinde daha geniş stratejik bir dönüşümün başlangıcı mı olacak, yoksa son bölümleri henüz yazılmamış uzun bir çatışmanın sadece geçici bir durağı mı olacak?

Ancak bölgedeki arka arkaya gelen krizlerin ortaya koyduğu en derin ders şudur; parçalanmış halklar, bu ya da şu devletin elde ettiği siyasi ya da askeri kazanımları ne olursa olsun, parçalanmış bir haldeyken kendi geleceklerini inşa edemezler; çünkü bu kazanımlar, ümmetin uzun asırlar boyunca yaşadığı birliğini, gücünü ve izzetini geri kazandıracak ve onu savunan bir devlet ve varlığın olduğu günlere geri döndürecek kapsamlı hadari bir projenin kapsamına dahil olmadıkça, sınırlı başarılar olarak kalmaya devam edecektir.

Gerçek kurtuluş, bir eksenin diğerine karşı zafer kazanmasında ya da bir tarafın düşmanına üstünlük sağlamasında değil, aksine ümmetin konumunu ve öncü rolünü yeniden kazanmasında ve siyasi ve kültürel birliğine geri dönmesinde yatmaktadır. İşte o zaman sadece uluslararası denklemin bir tarafı olmakla kalmayacak, aksine aşılması ve çıkarlarının göz ardı edilmesi imkansız olan zorlu bir aktör olacaktır. Çünkü büyük bir ümmet, hedef birliği, kader birliği ve ideolojinin gücüyle inşa edilebilir; bu da ancak devletimizin, izzetimizin, gururumuzun ve onurumuzun geri dönmesiyle mümkün olabilir; bu ise aziz olan Allah'a hiç de zor değildir.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Munis Hamid – Irak